

IV U 224/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Robert Nowotniak
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu 30 listopada 2021 roku w Siedlcach

na posiedzeniu niejawnym

odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z 23 kwietnia 2021 roku nr (...)

z 28 kwietnia 2021 roku nr (...)

z 17 czerwca 2021 roku nr (...)

z 25 sierpnia 2021 roku nr (...)

o prawo do zasiłku chorobowego

I. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje A. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18 stycznia do 17 kwietnia 2021 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz A. K. 540,00 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV U 224/21

UZASADNIENIE

Decyzjami z 23 i 28 kwietnia, 17 czerwca i 25 sierpnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił A. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 stycznia do 17 kwietnia 2021 r. Organ rentowy powołał się na treść art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz wskazał, iż ubezpieczony 8 grudnia 2020 r. wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, a w okresach pomiędzy okresami poszczególnych zwolnień lekarskich nie odzyskał zdolności do pracy.

Od powyższej decyzji odwołał się ubezpieczony, który zakwestionował zasadność wliczenia przez organ rentowy wszystkich okresów jego niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego i nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego co do tego, że w okresach pomiędzy okresami, na które miał wystawione zwolnienia lekarskie nie odzyskał zdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

A. K., podlegając dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej, był niezdolny do pracy w niżej wymienionych okresach i z powodu niżej wymienionych chorób:

L. p.	Początek niezdolności do pracy	Koniec niezdolności do pracy	Charakter schorzenia
1	5 lutego 2020 r.	4 maja 2020 r.	neurologiczne
2	16 czerwca 2020 r.	15 lipca 2020 r.	neurologiczne
3	16 września 2020 r.	31 października 2020 r.	neurologiczne
4	23 listopada 2020 r.	27 grudnia 2020 r.	neurologiczne
5	18 stycznia 2021 r.	17 kwietnia 2021 r.	neurologiczne

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej oraz akt rentowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. K. okazało się w pełni zasadne.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2005r., Nr 51, poz. 267 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni.

Z kolei z art. 9 tejże ustawy wynika, iż do okresu zasiłkowego wlicza się;

- a) wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy,
- b) w przypadku przerw wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności do pracy a powstaniem ponownej nie przekracza 60 dni.

Bezsporne są okresy niezdolności do pracy A. K. udokumentowane zaświadczeniami lekarskimi. Wynika z nich, że od 5 lutego do 4 maja i od 16 czerwca do 15 lipca 2020 r. ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu choroby o charakterze neurologicznym, czego skarżący nie kwestionuje i takie samo jest w tym zakresie stanowisko organu rentowego. Oba te okresy podlegają więc wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Odwołujący się słusznie zauważa, że kolejny okres jego niezdolności do pracy rozpoczął się dopiero z dniem 16 września 2020 r. i trwał do 31 października

2020 r. Chociaż jego niezdolność do pracy w tym okresie była spowodowana tą samą chorobą, to jednak pomiędzy okresem niezdolności do pracy zakończonym z dniem 15 lipca 2020 r. a rozpoczętym z dniem 16 września było 62 dni przerwy. Okresy te nie podlegają więc wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Organ rentowy forsował w tym zakresie tezę, że mimo tego ubezpieczony w tym czasie nadal był niezdolny do pracy z tych samych powodów. Takie stanowisko organu rentowego jest jednak nieuzasadnione. Są to jedynie niczym nieoparte spekulacje lekarza orzecznika ZUS, który nie dysponował dokumentacją medyczną ubezpieczonego, żeby snuć tego rodzaju dywagacje. Ponadto zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy zasiłkowej, przy ustalaniu prawa do zasiłków i ich wysokości dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby, pobytu w szpitalu albo innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne albo konieczność osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny są zaświadczenia lekarskie, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7, albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6. Jasno z tego wynika, że niezdolność do pracy to czasowa niezdolność do pracy, stwierdzona wyłącznie stosownym zaświadczeniem lekarskim. W niniejszej sprawie ubezpieczony nigdy zaś nie legitymował się zaświadczeniem lekarskim o niezdolności do pracy za okresy, którymi organ rentowy chciał połączyć wszystkie okresy jego niezdolności do pracy pomiędzy 5 lutego 2020 r. i 17 kwietnia 2021 r. Okoliczność, że w jakimś okresie występują pewne objawy chorobowe nie oznacza automatycznie, że z tego powodu dana osoba jest niezdolna do pracy, dopóki nie stwierdzi tego lekarz w stosownym zaświadczeniu lekarskim. W niniejszej sprawie nie ma więc podstaw do przyjęcia, że pomiędzy okresami niezdolności do pracy ubezpieczonego, wynikającej z zaświadczeń lekarskich, był on z jakiegoś powodu niezdolny do pracy. Przeczą temu dodatkowo złożone przez niego dokumenty, z których wynika, że w spornym okresie prowadził on swoją działalność ubezpieczeniową.

Mając to na uwadze stwierdzić należy, że od 16 września 2020 r. w przypadku A. K. został otwarty nowy okres zasiłkowy 182 dni, wliczeniu do którego podlegają kolejne okresy jego niezdolności do pracy, łącznie do 17 kwietnia 2021 r. Ma on więc prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18 stycznia do 17 kwietnia 2021 r., z którym to dniem wykorzystał w ten sposób 171 dni zasiłku chorobowego.

W związku z powyższym, na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 kpc, sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego uzasadnia art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). Oznacza to, że ubezpieczonemu należy się 540 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w trzech połączonych sprawach.